

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Rørdam, Valdemar.

Roser : Kærlighedsdigte.

Kjøbenhavn ; Kristiania : Gyldendal, 1914

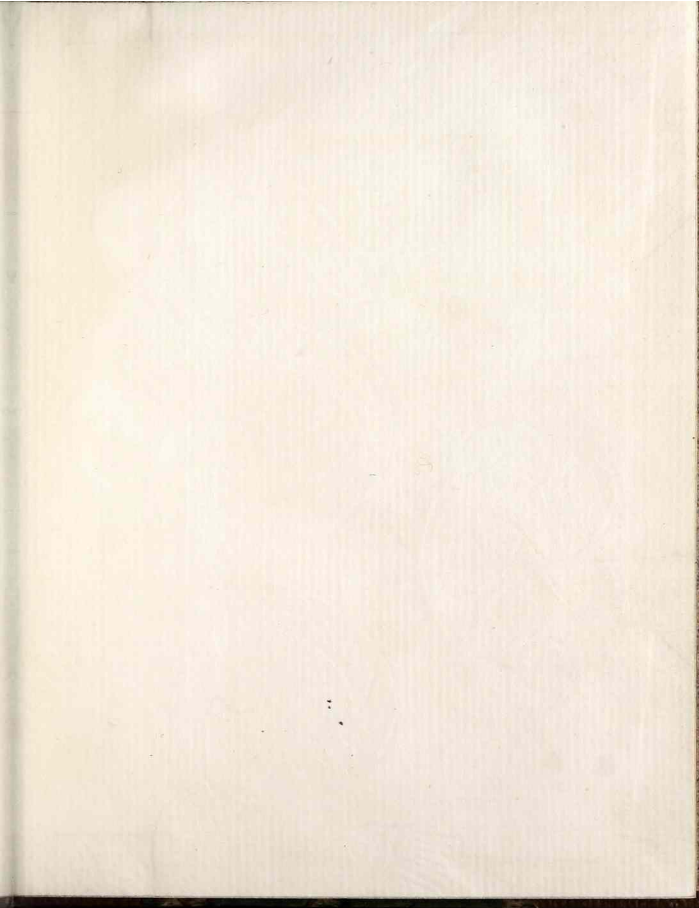
118 s.

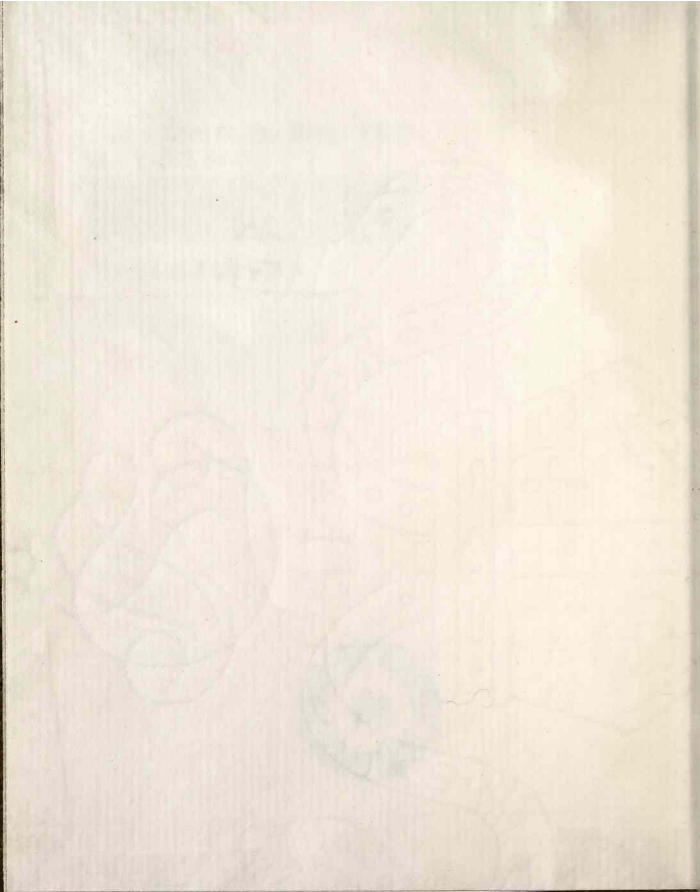
DK

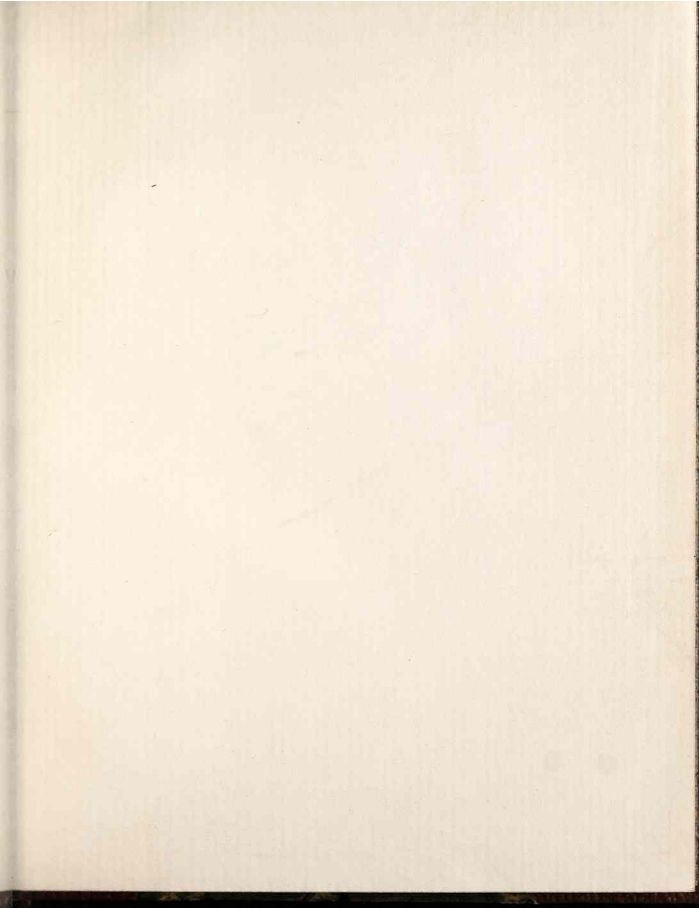
Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

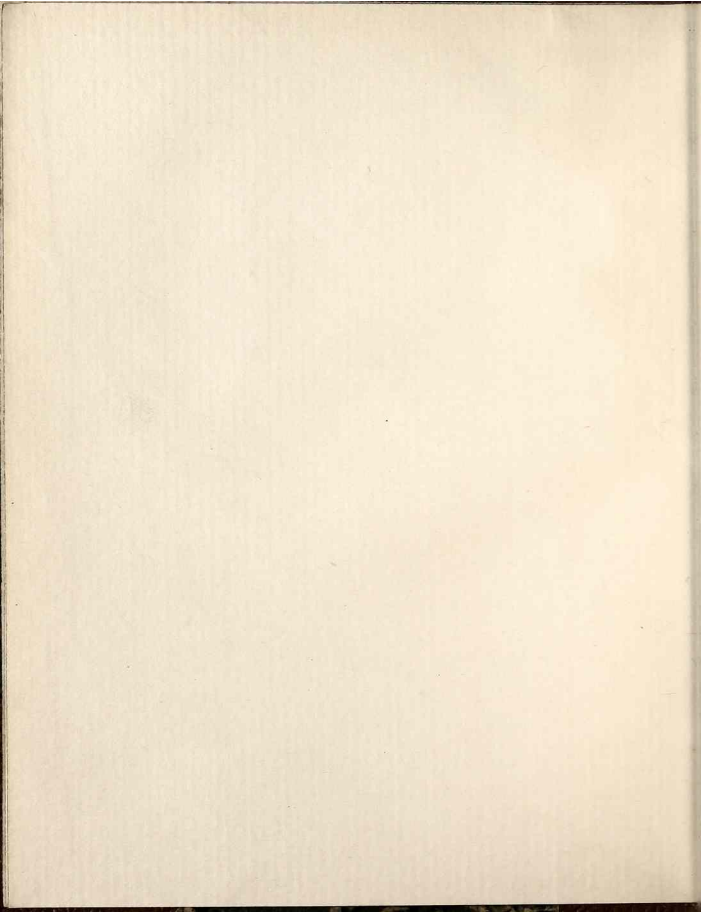
UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

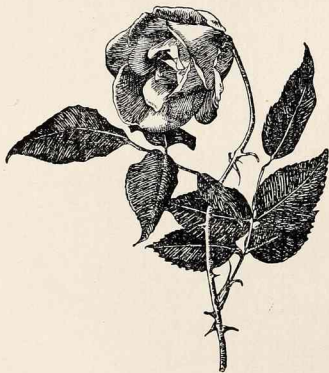

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAGS
SMAA DIGTSAMLINGER

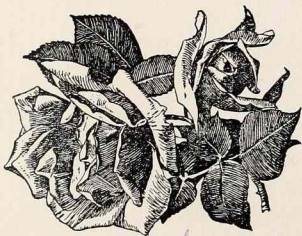

Ms. 1.1.1.1

VALDEMAR RØRDAM

ROSER

KÆRLIGHEDSDIGTE

15 L 1316

KJØBENHAVN OG KRISTIANIA
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

MDCCCCXIV

KJØBENHAVN — FORLAGSTRYKKERIET

INDHOLD

1895 SOL OG SKY

- 9 Det er Morgengry
- 10 Vinternat
- 11 Mørk Aurikel
- 12 Fem Stedmodersblomster
- 13 Det dufter af Poplernes —

1897 TRE STRENGE

- 14 Den fløj forbi —
- 15 La France
- 17 Min Ungdoms Drøm

1901 DANSK TUNGE

- 20 To Canzoner
- 24 Voilin
- 32 Morgen i Schwarzwald
- 34 O kunde den vilde Vind —
- 35 To Roser
- 36 Jeg tænkte mig —
- 37 I Klosterhaven
- 40 Saa du Aftenstjernen
- 41 Månelysset glimtede
- 42 Nu må Natten segne
- 43 Tilegnelse

1902 GUDRUN DYRE

- 45 Det var en Aftenstund
- 48 Intet Ord som Ordet Himmel
- 50 Om vel mit Valg er vejret
- 52 Hvor det er sært
- 54 Ondt har jeg lidt
- 56 Var end du —

58 Sidst af alt
59 Hvis du var hos mig
61 Luk op, du kære!
64 Kære, jeg er lidt bange
65 Så står jeg da her
67 Majsolskin, åbent Vindu
68 Her ligger jeg lysvågen
73 Og glemte jeg end —
75 Nu hvisker jeg til dig
77 Min Hu var en ensom

1903 KÆRLIGHEDSDIGTE

78 I Unåde
81 Du solklart blændende —
82 Martsblæst
85 Du græd —
86 Ja, jeg som ifjor —
87 En Melodi
88 Begge Hænder
94 Rullevisen
100 Jeg synes snart i hundrede Aar —
102 Min Lykkes Moder —

1904 VED MIDSOMMERTID

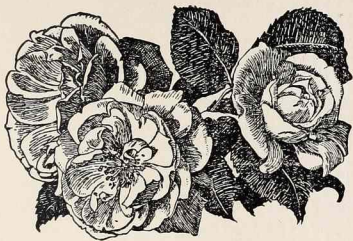
106 Barnet

1906 STUMME STRENGE

114 Den lille gule Krokus
115 Herhen og derhen

1909 GRØNLANDSFÆRD

117 Langt må jeg længes —

DET ER MORGENGRY

Det er Morgengry; Vinterens første Sne
falder ned, så vidunderlig hvid at se.
Hvor den svøber sig varligt om hvert et Strå,
som den vågnende Vinterdag lyser på!

Her på Heden, langt borte fra Hus og By,
er der Eventyrstilhed i årle Gry. — —
Mine Tanker nedfalder som Sne på dig,
falder tyst, falder blødt over al din Vej.

VINTERNAT

Den hvide Sne og den brune Hede,
den susende Vinterstormvinds Vrede, —

Den hvidblå Himmel, den gule Måne,
de Klitter, jeg ser langt borte blåne, —

Min egen Skygge mod Måneskæret,
Vildgæssenes Skrig dernede fra Kæret, —

Ensomheden, hvori jeg vanker,
mit Hjerte, der sært uroligt banker, —

Alt gør mig sorgfuld og gør mig bange;
jeg er den vejvilde Vinters Fange.

Jeg skulde fremad de mange Mile,
men lagde heller mig her til Hvile,

Og lod den susende Stormvinds Vrede
i Blund mig synge på vilden Hede.

MØRK AURIKEL

Mørk Aurikel, Abildbloster, snehvid Marguerite,
alt, hvad dejligt disse ejer, det er også dit.

Dunkelt som Auriklens Fløjel ser jeg dine Øjnes Blå;
dine Kinder leger Abildblostrets klare Farver på.

Margueritens Perlebladkrans er dit rene Jomfrusind,
og dens gyldne Bund den Elskov, som du lukkede derind.

FEM STEDMODERSBLOMSTER

Fem Stedmodersblomster lig sorten Kul
med småbitte Hjerter af skinnende Guld;
fem snehvide Roser, nys åbnede let,
en flygtende Stjerne har over dem grædt.

Jeg sanked de sjældneste Blomster, jeg såe.
Så bandt jeg dem sammen med silkeblødt Strå.
Nu lægger jeg dem ved Kirkesti,
måske hun dem ser, naar hun vandrer forbi.

Og ser hun dem, nænner hun vistnok ej
at lade dem visne ved alfare Vej.
I Bæltet hun fæster den sorthvide Pragt
og drømmer om den, der har Blomsterne lagt.

DET DUFTER AF POPLERNES —

Det dufter af Poplernes brunlige Løv,
 det danser med Sol, det bølger med Lys,
 over grønnende Rug, over Landevejsstøv,
 over Bøgenes festlige Banner,
 og Slåentjørn Markerne rander
 med brusende Hvidt, med blomstrende Skum,
 hvor Sommerfuglsnekkerne strander.

Din Stemme mig når som en blød Melodi,
 en Rigdom af Sang, en tonende Fryd,
 og den følger mig frem ad en leende Sti
 gennem hjemlige, strålende Lande. —
 Dit Smil er som glitrende Vande,
 min dansende Sol, mit duftende Løv,
 med Tusendfrydskrans om din Pande!

DEN FLØJ FORBI —

Den fløj forbi, Anemonernes Vår,
 og Æbleblomsternes med.
 Dunkeltløvede Bøgene står
 om Søens Bred.
 Tung og grå som det flydende Bly
 er Søens urolige Flade,
 tung og grå er den drivende Sky,
 det sukker i Sivenes Blade.

Idag er Sommerens Solhvervsdag:
 det går mod klagende Høst.
 Lyset ebber fra Dag til Dag
 om Jordens Kyst. —
 Ensom måtte jeg Forårets Sti,
 og må jeg Sommerens træde. —
 Du, som gik mig i Vinter forbi,
 hvor har du gjort af min Glæde?

LA FRANCE

La France, du Rosernes Rose, svulmende fast —
din Duft er sød, endskønt din Kalk er lukket,
men hvilken Flod af Duft, ifald den brast!

Din blege Hud er rødmet af indre Glød,
skygget med Juninattens kølige Blånen,
blank af stigende Safter i dit Skød.

Dit Blomsters Rigdom tynger dig halvvejs ned,
i Overmål af Kraft dit Løv sig krummer,
du ånder tungt af Savn, du næppe veed.

Jeg veed dit Savn: det er din Længsel og Drøm
at gennemtrænges af Solens levende Varme
til dine dybeste Årers lønlige Strøm.

Jeg såe hvor du skjalv, da nys en flygtig Sky
sit kolde Mørkfald over din Krone kasted:
hvad da, når Dagen selv engang må fly?

Når Natten kommer med isnende Blæst,
da vil din Skønhed skælvte sig tildøde,
og du for sent forstå, hvad Død der var bedst. —

Spring ud, du frygtssomme Rose, luk op din Favn,
og tag den glødende Sol ind til dit Hjerte!
Flam op, duft ud, i Livets hellige Navn!

Så kan du smilende give dit Løv til Fald,
udånde din Sjæl i de fjerntændende Vinde, —
så har du levet dit Liv, som Roser skal.

1895

MIN UNGDOMS DRØM

Ingen veed, hvor du var dejlig,
 du min Ungdoms Drøm,
 dejlig som en Sommersoldag
 på den dybe Strøm,
 gyldent Solskin paa det brede,
 blåneblanke Hav —
 ydmygt sang mit Hjerte for dig,
 men min Tunge tav.

Ak, i Gangen og i Dansen
 vugged fyrstefri
 du din Pige-Slankheds blysomt
 bløde Melodi,
 svagt kun dine Kinder rødmed
 af dit unge Blod,
 om din hvide Pande Håret
 som en Guldsky stod.

Tavse Spørgsmaal, sød Forundring
 i de dunkelblå,
 tillidsfulde, stjerneklare
 Øjnes Lys jeg såe.

Livet var dig som et Tempel,
til hvis Dør du kom,
stod forventningsfuld paa Tærsklen
af en Helligdom.

År er svundne, atter ser jeg
dig, min Ungdoms Drøm.
Tunge Skyers Mørkning sløred
nu den blanke Strøm.
Styrken, Dybden, Vovens Vuggen
er der endnu alt,
men fra Himlens fire Hjørner
sorte Skygger faldt.

Var der bag ved Templets Forhæng
ingen hellig Hal?
Såe du dine friske Drømme
gå fra Fald til Fald? —
Endnu våger der Forventning
inderst i dit Blik,
aldrig dog fra Sol og Måne
den sin Lysning fik. —

Du min Ungdoms og min Alders
Drøm foran mig står,
dejlig med de blege Kinder
og det gyldne Hår,

men skønt alle Hjerter danser,
 når de møder dig, —
 ingen veed, hvor du er dejlig,
 ingen uden jeg.

Dejlig er du som det dybe
 Hav ved Stjerners Gang.
 Ak, fra Dybet kan jeg høre
 sorgfuld Klokkeklang.
 Al min egen Glæde synes
 fattig kun og grå,
 og mit Hjerte skælver, skælver,
 mens jeg lytter på.

1896

TO CANZONER

I

Ak, husker du, du lille,
 den Glans af Aftenskyen,
 da du kom op og tog dit Ord tilbage?
 Du måtte, nej, du vilde,
 og der var Gråd og Klage,
 til Sol gik ned vestude over Byen:
 Da blussed Skyerne med Purpur-Ilde,
 Tårnfløjene forgyldtes,
 Tagruderne blev røde . . .
 Af Solnedgangens bløde
 forunderlige Fred vi begge fyldtes.

Med tårevåde Kinder
 og hede Øjenlåge
 stod vi og såe det herlige derude,
 til Stadens gyldne Tinder
 og Rude efter Rude
 blev borte i en ferskenfarvet Tåge.
 Da mødtes vi, som Dråbe Dråbe finder
 i Kalken af en Lilje.
 Hvor var nu Ord og Grunde
 og Smerten og det Onde?
 Vi var eet Liv, een Hu, een kærlig Vilje.

Hjerterne var for fulde.
 Så gik vi ud at vandre,
 i Skumringen, mens Lygterne blev tændte.
 En let Oktoberkulde
 de visne Blade sendte
 svagt raslende til Jorden til de andre.
 Vi hørte Vognene langt borte rulle
 og travle Klokker kime;
 Sporvogne såe vi skinne
 forbi Alleens Linde.
 Men vi var ene. Husker du den Time?

II

Ak, husker du, Veninde?
 Ser du de fjerne Høje,
 de blåner bort og bliver næsten sorte.
 Hører du Voven rinde . . .
 Se, Himmeriges Porte
 vidåbne står med kobberrøde Fløje.
 Til Hvile segnede de sagte Vinde,
 ingen tør mere tale,
 thi fra de dunkle Kroner

i „Dejlighedens“ Dale
sprudler de milde Nattergaletoner.

Du sidder ved min Side,
vi tier og vi lytter,
vi sejler på den blanke Rosenlue.
Ser vi os ud så vide
mod Himlens høje Bue,
men lønligt Hjerte vi med Hjerte bytter.
Hvor svulmer vi af sød velsignet Kvide!
Vi veed jo endnu ikke . . .
vi veed, det kunde fejle,
og skjuler vore Blikke,
thi mødes de, så veed vi, de vil bejle.

Men da (vi kan ej andet)
da ser vi op, og smiler —
os begge to står Tårerne i Øjet.
Et Nu. Og ned mod Vandet
har du dig atter bøjet,
mens Båden hurtig imod Kysten iler.
Din Hånd du tankefuld på Toften hviler:
Vær stille mine Hænder!
De andre kunde spejde.
Vent, Hjerte, skønt du brænder:
Til Hånd, til Mund gav Øjnene mig Lejde.

Om Bølgen lod sig binde,
om Skyen lod sig ride . . .
Nej! Stormens Engel stængte Rigets Porte!
Hvor var dog det, Veninde,
det gyldne og det sorte?
Hvor var det dog, vi så os ud så vide?

1896

VOILIN

Strengene klang,
Sangeren sang:

„Se, Lysets Strømme glider fra Solens Kildelue
ned ad Himlens Bue til alle Verdens Sider.
Det risler ned i Havet fra de fjerne Rande:

Hvem der stod
og såe den Flod
flammehed
styrte ned

med gyldent Sus af Gnister i de kolde Vande,
som løfter sig skumvæltende og skiller sig og viger
sydende til Siden fra Dybets dunkle Riger!“

Hun løftede sit Hoved og såe på sin Ven:
„Nu drømte jeg så dejligt. Syng mig en Sang igen!“

Strengene klang,
Sangeren sang:

„Det himmeldybe Hav er en Seng for de stærke Vinde.
Dær slænger de sig og gynger i nøgne Kæmpeklynger
og smiler og lader det smyge Vand mellem Lemmerne
køligt rinde,

ligger og lytter Dagen lang
dovent til Vandets Vuggesang

og glipper med Øjnene op imod Solen, hvor længe vel
den gider skinne.

Men når Solen red
på sin røde Hest
ud imod Vest
og bort og ned,

da letter Flokken en for en og fylder Himmelrummet
med uværsvrede Fugleskrig og Brus af vældige Vinger,
styrter sig ned som Måger, hvor bratvakt Brænding koger,
og bort igennem Skummet skrigende de sig svinger.
Vandene driver tungt fra deres våde Fjer,
salte Dråber stænker paa Stjernernes klare Flamme,
og hvergang en de rammer,
slukkes knitrede den ud og lyser ikke mer!“ —

Da såe hun atter paa ham: „Du synger altfor kort.
Nu faldt jeg ned fra Stormen, som brusende bar mig
bort.“ —

Let over Luthens Strenge løb Knøsens brune Fingre,
lod dem klage, lod dem skingre og legede på dem længe.
De grønblanke Dønninger løftede deres Jolle
og sænkede den atter
og klukkede derunder med sagte spottende Latter,
skønt ingen Havfru skinnede i de gennemsigtige Volde.
Han lænede sig over Rælingen og stirrede dybt derved,

hvor den purpurblomstrende brune Tang
 favnelang
 bøjede sig og bugtede sig, som usynlige Strømme gled.
 Da såe han op med sorgfuldt Blik, han såe på sin Veninde,
 men hun såe bort mod Skyerne, der drev med fjerne Vinde.

Strengene klang,
 Sangeren sang:

„Havørnen sejler frem
 over Dybet imod sit Hjem.

Med Næbbet gennem Luften sin lige Vej den skærer,
 slår den med hvalte Vinger, og den bruser og den bærer.
 De sortoghviede Slagfjer løftes og sammenføjes,
 de sænkes og de skilles, i spændig Kraft de bøjes.
 Havørnen sejler i Luften, den krummer sin gule Klo,
 mæt af de mange Mile længes den efter at hvile,
 men ser kun Bølge følge på Bølge i døsigt Ro.
 Da lysner der ved Kimmingen en lang og mægtig Vove:

Blæste Dommedagens Lur
 Havet op i Stormflodsmur?
 Nej, en Klint af Flint og Kridt
 løfter sig og lyser hvidt,
 og dær vil Ørnen sove!“ —

Da såe hun op og lo, som et Barn fornøjet ler:
 „Jeg kender det, du synger om. Bliv ved, syng mig mer!“ —

„De friske Vande stiger og falder rundt om Kysten,
 som Stormen vil, og Månen, og så den stærke Sol.
 I Våren er der mørkeblåt af duftende Viol,
 om Somren rødt af Kløver og gult af Korn om Høsten.
 Intet andet Land har så grønne Sletter,
 så skinnende hvid en Strand langs med strømstride Sunde.
 Det klinger sødt med Fuglefløjt fra skyggekolige Lunde,
 og tier alle Triller, da risler klare Kilder
 og spejler hvide Stjernelys i sommerlige Nætter,
 indtil Dagen gryr
 ildrød i de røde Skyer,
 hilst af alle Jordens Dyr med tusendtunget Støj:
 Da funkler over Skoven Borgens guldforgylde Fløj!

„Hvem suser igennem Salene med Sang og syngende
 Latter,
 hvad blæser der for en Forårsvind,
 hvad flyver der for en Æbleblomst for Fyrstens Åsyn ind?
 Voilin!
 Sang og syngende Latter.
 Voilin!
 Voilin er Fyrstens Datter.
 Jeg veed en ædel Vin.

„Så rider hun ved Stranden, hun råber til sin Hest,
 kækt sprænger hun frem gennem Bygesol og Blæst.

Bølgen krummer Halsen og ryster sin hvide Man,
 tungt drøner Havets Hovslag, det springer højt på Land.
 På Stenene, på Tangen og på den sølvblå Tidsel
 stænker der Skum fra Havets Gab og den fnysende

Gangers Bidsel.

Og Himmelmarkens Heste, Stormskyernes vilde Stod
 sænker sig ned og følger den dristige Piges Ridt;
 hendes Hår spiller i Luften som Lynets bugtede Brod,
 lystig ler hun ad Havet og knejser i Stormen frit. —
 Det blæste ned fra Himlen, en Blæst med Jubel i,
 åbent blæste mit Hjerte, åbent blæste mit Øre,
 Havet var i mit Hjerte, min Vilje vilde det føre.
 Det blæste ned fra Himlen, men nu er det blæst forbi.

„Nu må den hvide Hingst i Stalden urørt stå,
 nu vælger hun at vandre ved den skovskjulte Å,
 hvor grønne Grene gynger i sommersagte Vinde,
 gynger højt i Luften og under de glatte Strømme.
 Der hvisker Længselsdrømme løndomsfuldt derinde,
 og langt, langt borte, i duftende Skyggers Skjul
 fløjter usynlig Eventyrets Fugl.

„Voilin! Viol! Hvor mon Fuglen bygger?
 I Skovens grønne Skygger der blomstrer gylden Sol.
 Voilin! Viol!

„Så går hun over Engen i den solklare Sommer,
 Hjertegræsset skjuler den smalle Pigefod,
 og Engens høje guldgyldne rosenrunde Blommer
 kysser hendes Knæ og stryger Kinden derimod.
 Nej se, de har jo Vinger! Så skinnende som Silke
 op fra deres Stilke Blomsterne sig svinger,
 lyserøde, himmelblå, Guld og Skarlagen,
 flagrer de og flakker de frit om i Sommerdagen!
 Broget er den Blomsterflok, det Sommerfuglefølge,
 der luftigt fylder Luften med sin lunefulde Bølge.
 Det Jomfrubloster lokker dem, søgende Pigens Spor
 sænker de sig fra Luft og løfter sig fra Jord.

„Voilin! Der står en Lind.
 Min Længsels røde Sommerfugl fløj skælvende derind.
 Voilin! Der står en Lind.“

Hun løftede sit Hoved, som om hun vilde tale;
 men tav og blev rød og såe ned i sit Skød,
 mens Strengeligen lød som Sang af Nattergale.
 Han sang, den unge Sanger: „Husker du, Fyrstinde,
 hvordan som Barn du legede med Skovbaronens Dreng?
 Nu er det kun et Minde.
 Husker du, jeg redte på Engen dig en Seng
 af det nyslagne Hø, de til Soltørring bredte?
 Er nu alting forbi, er nu alt kun et Minde,

der snart vil forsvinde som en flygtig Melodi?
 Voilin, min Veninde, vor Barndom er forbi,
 dens blomstrende Sti kan vi aldrig mer finde.

Aldrig mer den samme —
 men bag Havets Bølgekamme
 løfter sig en Rosenflamme,

Genskin imod Skyen af Solens Rosenø!

Ifald du vil, Voilin,

så bryder vi to den barske Sø,

vi to alene sammen — ifald du vil, Voilin?“

Han tav. De tonende Strænge dirrede sig tilro.
 Atter hørttes Bølgerne, som løb derunder og lo.
 Stigende bar de Båden, vigende drog de den ned;
 for hver en langsom Bølgetakt lidt ind imod Land de gled.
 Med Tusendårenes Tegnskrift i sort og grålig Flint
 stod højt over deres Hoveder den hvide skinnende Klint.
 Vildt var Linjerne vredne, lig Malm, der strømmende
 gløder,

de bar det vældige Vidnesbyrd om slukte Morgenrøder,
 om længst forledne Tider, om Stridens stærke Dag,
 da Højene tørnede sammen som Bølger med Tordenbrag.
 Nu skyllede Havet Tang over Klintens hvide Fod,
 det grønne Krat krøb ned gennem Kløfter og dybe Furer,
 fast og roligt løftede sig de blændende brede Mure,
 spidst op ind i Himlen de svimle Takker stod.

Hen såe den unge Sanger langs Klintens bratte Side,
 nær anede han Sorgen, men frygtede for at vide,
 han såe, og såe dog ikke, det jernrøde Væld,
 der sprang ud midt af Brystet på det svulmende Fjæld,
 han såe, og såe dog ikke, den lette Rå, der sprang
 ad usynlige Stier over de stejleste Lier,
 hvor Kridtkullen truende langt ud over hang,
 Hun tav, og hendes Tavshed tog ham om Hjertet hårdt.
 Hvorhen skulde han se, se langt nok bort!

MORGEN I SCHWARZWALD

Det gyldne Gry over Bjergets Tind
 har løftet de hvide Tåger.
 Nu er det lyst og ganske tyst,
 kun Granerne står og koger.
 Luften er frisk og dugget sval,
 i Solskin svømmer den dybe Dal.
 Skrænten er skygget, og sort står Skoven,
 men Spir ved Spir
 knipler en glødende Kant foroven.

I Morgensol gennem dugvådt Græs
 jeg går over grønne Høje.
 Skulde min Fryd få Luft og Lyd,
 da måtte vel Knæ jeg bøje —
 bede, skøndt ikke jeg veed, til hvem,
 sukke, juble, skringe det frem . . .
 O, var en Sjæl der i Bjerg og Dale,
 en Sjæl som min,
 ildtunget skulde jeg til den tale! —

Jeg veed en Sjæl der har lyst i min,
 måske kunde den mig høre.
 Længselen kan trods Hav og Land
 nok hviske til Længsels Øre.

Hør mig da du, du Morgengry,
 du, som har skabt min Sjæl påny:
 Forklar mig, hvorfor mit Hjerte brænder,
 forklar min Trang
 til i Bøn at folde de hårde Hænder.

Er dog måske der en Guddom til,
 der fødte mit Væsens Flamme,
 en, som er Ild, varm, stærk og mild,
 i dig og i mig den samme?
 Kun et Måske. Jeg veed det ej.
 Lidet kender jeg selv min Vej.
 Hver Sjæl kun ejer en enkelt Vinge;
 dog, to og to
 de kække Fugle kan højt sig svinge.

Du, stolte Fugl, med det stærke Blik,
 med dig har jeg Lyst at prøve
 Stigen og Fald, som Fugle skal,
 højtflyvende Dyst at øve.
 Sammen vi to tør prøve på
 det højeste, inderste Lys at nå,
 og flænger Stormen os Flyvehammen,
 slår den os ned,
 så tør vi to gå tilgrunde sammen.

1898

O KUNDE DEN VILDE VIND —

O kunde den vilde Vind
jeg tvinge,
skyde den under min Skulder ind
som en Vinge —
da fløj jeg ud i Uendelighed
til et Sted, som ingen i Verden veed.
Der vilde jeg hvile ganske tyst
og høre Stjernerne klinge
og se, hvor smukt, mørkt eller lyst,
de drog deres evige Ringe.

Dyb under Dyb, dybt i mit Sind:
O, kunde den vilde Vind
jeg tvinge!

TO ROSER

Jeg lukkede mine Øjne kun
 et Øjeblik i et flygtigt Blund.
 Jeg åbnede dem igen og fandt
 to Roser sat ved min Sengekant.
 To Roser, krusede bløde,
 dufter mig der imøde.

En er rød som en Kvindes Mund,
 en skygges af Kindernes Rødme kun.
 Jeg kysser de to, som glad jeg fandt:
 Hvad Hånd der brød, og hvad Hånd der
 bandt —
 havde jeg sligt at lære,
 var de mig neppe så kære.

Men de er tavse, de dufter kun,
 de dufter i mine Drømmes Lund.
 Mit Hjerte smyger den Duft sig til,
 men Hjertet veed ikke, hvad Duften vil —
 og attrår intet at vide:
 Blomster, duftende blide!

JEG TÆNKTE MIG —

Jeg tænkte mig, når Våren kom,
og Dagene blev lange,
da stod endog den Seng vel tom,
hvori jeg lå som Fange.

Jeg tænkte: Ja, en Grav måske
med Tusendfryd vil skinne —
Da gjorde mig en Blomstervee
så sørgelig i Sinde.

Men Våren, den forbarmende,
har svunget Håbets Fakler
og fanger mig i Armene,
når jeg til Døren vakler.

Hvad er så Had og Kærlighed
og alle Hjertets Vånder
mod denne store Herlighed:
Jeg lever, og jeg ånder!

I KLOSTERHAVEN

I

Bygen er forbi, nu skinner Solen.
Søster Anna,
se, nu sidder jeg i Rullestolen.

Vil De, Søster? Kør mig til mit Hjørne!
Å, hvor dufter
Ambrabusken og de Æbletjørne!

Ind til Bænken, helt derind. Så, Søster,
se nu op!
Solskinsregn fra Grenene jeg ryster:
Fang den, Søster!

Åndedraget er så let hernede,
og hvor Løvet
blinker grønt i disse brede
Jordbærbede!

Over Løvet og de mælkehvide
Blomster ser jeg
Svalerne og deres Skygger glide.

Let som Svalerne og deres Skygger
glider Længsler gennem mig.
Jeg gad vide, hvor de Længsler bygger.

II

Æbletræerne blomstrer nu —
mig blomstrer Hjerte, mig blomstrer Hu.

O Liv,
mit Liv,
jeg vandt dig igen!
Min Fod
fik Mod
til at danse!
En Vår
iår
dog bandt mig igen
sine Kranse!

De trange Stuer, den tunge Stol:
Farvel så længe!
I hvide Buer af Blomstersol
gik jeg og hørte, hvor Gøgen gol
fra Mari Vænge.

Han gol — han galer — jeg tæller det ikke.
 Jeg drukner i Sol mine salige Blikke,
 jeg ligger og drikker Luftens Duft;
 Stærerne spanker saa blanke og tykke,
 Græsset er spættet af Lys og Skygge;
 over mig snurrer de surrende Bier;
 Æbleblomsterne skælver og tier;
 somme er hvide, og somme er røde,
 alle de dufter dog Solen imøde,
 åbner under dens Glød
 pigefrygtsomme bløde
 Blomsterskød . . .

SÅE DU AFTENSTJERNEN

Såe du Aftenstjernen skinne,
spejlet i den dybe Flod?

Nej, jeg såe kun min Veninde,
tankefuld hun hos mig stod.
Hendes Øjne såe jeg skinne:
Løndomsfulde Lys derinde
fyldte mig med Længsels Højtid,
evig Længsels dybe Flod.

MÅNELYSET GLIMTEDE

Månelyset glimtede på dugvåde Stier,
drømmende drev jeg i den duftende Skov,
Fuglene sad som mine Sorger og sov,
Nattevinden suste mit Sinds Melodier.

Blomsterhvide Tjørnes kuplede Krat
lyste vidunderligt i Dæmring og Nat,
Månelyset glimtede på dugvåde Stier.

Broderligt hilste de alvorlige Trær,
Ånder var nær,
Nattevinden suste mit Sinds Melodier . . .

NU MÅ NATTEN SEGNE

Nu må Natten segne,
 blegne Månens blanke Horn.
 Vinden vifter allevegne
 i det unge Korn.
 Langs min Sti
 driver Damp forbi,
 op i Luften, bort deri.

Bag de grønne Brinker
 blinker Åen, dyb og klar;
 sagte slår de første Finker,
 andre giver Svar.
 Dag er nær;
 i de dunkle Trær
 fløjter højt en frejdig Stær.

Marker, fjerne Diger
 stiger nu i klare Strøg;
 Skygger fæstnes eller viger,
 Himlen bliver høj.
 Junigry:
 Mod det hvide Ny
 rødmer Dagens Rosensky!

TILEGNELSE

Jeg gav mig i din Vold
 helt uden Forbehold.
 For dig står åben
 mit Væsens Løndom, den jeg har forsvaret
 mod Fjenderne med hvasse Våben
 og mod min Ven med Liste.
 Dig har jeg åbenbaret,
 hvad om mig selv jeg vidste.

Så hvad de end er værd,
 den Håndfuld Digte her:
 Intet de borger,
 som ej jeg selv har sagt dig allerede
 om selv- og uforskyldte Sorger,
 om Viljens Fald og Flammen,
 om Hjertets Lyst og Lede,
 indtil vi to fandt sammen.

Hvad dig de Digte vil,
 som hørte andre til?
 Du veed jo, kære,
 at det var Længsel kun, og Lyst, og Drømme,
 ej Liv — som Elskov skulde være.
 Kun Livets Kilde kvæger,

og af dens dybe Strømme
har du først fyldt mit Bæger.

Hvad jeg har lidt og stridt,
synes mig alt nu dit,
med dig forbundet,
så dig jeg sveg, hvergang mig selv jeg svigted,
og alt det lidt for dig blev vundet,
som i min Kamp jeg vandt mig:
Dig har jeg drømt og digtet
så længe før jeg fandt dig.

Da nu dig selv jeg ser,
drømmer jeg ikke mer:
Jeg lever vågen.
Men tag de Toner, som mit Sind har nynnet
i Natten og i Morgentågen:
Dig søgte jeg — iblinde.
Hvad søgende jeg synded,
tilgiv mig det, Veninde!

DET VAR EN AFTENSTUND

Det var en Aftenstund.
Men jeg, som ellers altid mindes
hvorledes Luften gennemskinnes
og Skyer farves og forbindes,
jeg mindes dette kun:

Det var en Aftenstund.

Du gik mig ganske nær.
Men jeg, som ellers aldrig glemmer
hvad Øret og hvad Øjet nemmer
af Blikke, Tonefald og Stemmer,
mindes kun een Ting her:

Du gik mig ganske nær.

Tæt var min Hånd ved din —
din lille venstre, som ved Siden
i let Fremogtilbagegliden
mødte min højre hele Tiden,
din frem, tilbage min:

Tæt var min Hånd ved din —

Alt som vi to nu gik,
 steg der af vore Hænders Svingning
 i rytmisk Bort- og Sammentvingning
 noget som dæmpet Klokkeringning,
 en frygtsom spæd Musik —

alt som vi to nu gik.

Det sker, som Elskov vil.
 Endskønt en tredje var i Følge,
 næppe vor Fryd vi kunde dølge,
 så sød var denne Tonebølge —
 Dog tav vi, skjalv dertil:

Det sker, som Elskov vil.

Så let var denne Rytme,
 al Længsels Melodi:
 Hånd imod Hånd til Møde
 og — uberørt forbi.
 Selv den fik vore Hjerter til at gløde.

Da skete det, jeg strejfed
 din Hånd med min engang:
 Symfonisk i det samme

tusende Strenges klang.
Hver Nerve i min Krop var Sang og Flamme.

Fryd skjalv i mine Knokler,
Fryd sitred i min Hud,
af Jubel blev hver Celle,
hvert Blodkar videt ud.
Hvert Livets Væld tog mægtigt til at vælde.

Så luende en Vellyst,
at Hjertet gjorde ondt,
begærede dog bønligt
hint lynende Sekund.
Gang efter Gang berørte jeg dig lønligt.

Og hver Gang var der nye
små Nervenets, der skjalv,
og nye Baner sprængtes
i Hjernens Himmelhvalv,
hvor Stjernetåger tindrende henslængtes.

Jeg følte mig som selve
det grænseløse Alt,
opfyldt af Verdenskraften,
hvis Bølger steg og faldt:
Evig, uendelig — hin ene Aften.

INTET ORD SOM —

Intet Ord som Ordet Himmel
blænder mig og gør mig svimmel.
Sværger jeg min Elskovs Ed,
intet Ord jeg bedre veed.

Snart af Lyset i dets Renhed,
snart af Mørke gennemskælveth,
intet er så vældigt hvælveth,
så mangfoldigt i sin Enhed:
Sværger jeg min Elskovs Ed —

Himlen: Skæbnetunge Skyer,
Hagl, som lægger Høsten øde,
Forårsregn til frugtbar Grøde,
Jordens Hærger og Fornyer:
Intet Ord jeg bedre veed.

Medens Bjergene forvitrer,
dugges mildt af Himlens ømme
Aftensuk og Morgendrømme
alt hvad Liv der spædest sitrer:
Sværger jeg min Elskovs Ed —

Himlen er den store Nat,
Nattens Frygt og Nattefreden,
En i Favntag, En forladt,
begges Hu mod Evigheden:
Intet Ord jeg bedre veed.

Himlen er de store Flammer
over Jorden og dens Jammer,
de som trøster, de som truer,
Stjernelys og Lynildsluer:
Sværger jeg min Elskovs Ed —

Himlen, det er den som spænder
over mer, end Jorden kender.
Verdner fødtes, Verdner døde
mellem Nat og Morgenrøde:
Sværger jeg min Elskovs Ed,
intet Ord jeg bedre veed.

1900

OM VEL MIT VALG —

Om vel mit Valg er vejjet —
om altid jeg vil stunde
til dig som den der stiller
min Længsel dybere end andre kunde?

Elskede, ja! Blandt alle
er du den ene Kvinde,
som jeg af Hjertet attrår
til Hustru og til yndig Elskerinde.

Mod andre har vel ofte
tilforn en Attråbølges
flygtige Brus sig hævet —
men aldrig tænkte jeg med dem at følges.

At hvile og at vågne
Døgn efter Døgn, og vide
trods alle Vilkårs Skiften
bestandig samme Kvinde ved sin Side —

Den Mulighed har aldrig
end i den første Hedes
Beruselse jeg tænkt mig
uden ved selv den yndigste at ledes.

Hvad vidste jeg vel dengang
det, som er Mands og Kvindes
vidunderlige Vinding,
når inderligt i Elskov de forbindes.

Jeg vidste, deres Vellyst,
når Favn i Favn de slutter
som Flamme sig til Flamme,
den fylder kun for flygtige Minutter.

Men ikke, hvordan Vilje
med Vilje sammenslynges
uløseligt i Favntag
og Dag for Dag sødt styrkes og forynges.

Nu veed jeg det. Lyksaligt
er det, det stolte, trygge:
Jeg elsker, og jeg elskes —
Der er ej Frygt, ej Tvivl, end ikke Skygge!

1900

HVOR DET ER SÆRT

Gudrun: Hvor det er sært. Jeg undrer mig derover
at det er mig, som dette skete —
mig, der så håbløs gik og ledte.

Jeg veed det jo om Natten, når jeg sover,
det gennemstrømmer mig med Luestrømme,
det skyder Blomst i mine Drømme.

Så brast hvert Bånd, der holdt mit Hjerte bundet,
intet i Verden kan dets Blomstring hindre,
rigt åbner det sit Rosen-Indre.

Endelig elsker jeg. Nu har jeg fundet
Den (som jeg aldrig havde troet at finde),
for hvem jeg glad vil være Kvinde.

Jeg elsker. I Guds Kraft jeg mig indhyller.
Hvor er min Egenkærlighed, min Kulde!
Jeg elsker. Det var det jeg skulde.

O Jubel, Jubel, Jubel, som det fylder
mit stakkels Hjerte! Men — hvad skal jeg sige:
Det er Forfærdelse tillige.

Så dybt tilintetgjort, så lufthenvejret
Ens gamle Stolthed, det som var Ens Ære,
selvhævdende sig selv at bære.

Så althengivende, så helt besejret:
Elsk mig, du eneste, du altfor kære!
Nu er din Kærlighed min Ære.

1900

ONDT HAR JEG LIDT

Ondt har jeg lidt i lang Tid,
led af mit Hjertes Kulde.
Så tungt et Hav i Brystet —
først du har gjort det levende tilfulde

Fri var en enkelt Strømvej,
min Trodsighed, fordunklet
af Selvforagten Tåger.
Dybt har dit Smil den solmildt gennemfunklet.

Men Havet i mig, Dybet,
som lå med bundne Kræfter,
islagt, det har du løst mig
med varme Tårer, som det længtes efter.

Vidt nu i vældigt Vårbrud
Bølge på Bølge vælder,
de blinker og de blåner —
jeg kan ej stanse dem, og vil ej heller.

Højt imod dig mit Hjerte
svulmer i uindskrænket
stolt og urolig Havkraft —
du Sol, som løste det, da det var lænket!

Nu er det først jeg lever!
Hvor skal jeg dog forskylde
dig dette, du har gjort mig,
at du har frigjort mine Kræfters Fylde.

1900

VAR END DU —

Var end du den blomstrende Jord, Veninde,
jeg det Hav, der sødt ved dens Bryster frydes,
een Gang skulde dog vore Kræfter svinde,
Favntaget brydes.

Vil du derfor nægte din Bejler Kravet?
Hør, hvor Elskov sukkes og Elskov synges,
se, hvor Jorden, omslynget fast af Havet,
favnende gynges!

Ak, een Lod var værre end de fortabtes:
Sæt at en af os nu iaften døde,
vi, som fuldt og kun for hinanden skabtes,
hvem der end døde,

den blev, ak, jeg fryser til Is ved Tanken,
Druen lig, der afrives halvvejs moden,
og den andens Modenhed, som når Ranken
visner ved Roden.

Klyng dig til mig da, du min ædle Drue,
fyld dig med min Styrke, og slip mig ikke!
Vintræ, bær din Drue, og lad din Lue
lifligt mig drikke!

Kys mig, kys mig, mens vore Læber gløder!
Elsk mig, elsk mig nu, i vor Blomstrings Sommer!
Veed vel du, veed jeg, når os Vintren møder?
Kun — at den kommer.

Favn mig, favn mig nu, i vor Styrkes Alder!
Elsk mig, elsk mig, mens vore Hjerter flammer!
Veed vel vi den Time, da Øxen falder?
Kun — at den rammer.

Lyt til Blæstens Lyd og til Granens Susen!
Grusom er du, hvis du min Bøn mig nægter:
Alt imorgen er vi måske hos tusend
 henfarne Slægter . . .

SIDST AF ALT

Sidst af alt ønsker jeg du skal bryde
den Lov dit Væsen uvilkårlig kårer.
Nej, det er netop den, den, du skal lyde,
og hverken mine Smil eller mine Tårer.

Hvis kun fordi du var smeltet af min Smerte . .
Ja, heller vilde død for din Fod jeg ligge!
Giv mig hvad du kan af hele dit Hjerte,
med stolt Samvittighed, og andet ikke.

Jeg ønsker Et kun: At dit Spørgsmål gælder
ej den Samvittighed „Hvad Folk vil mene,“
din Skik-og-Brug-Samvittighed ikke heller —
din Menneskesjæls Ja eller Nej alene.

HVIS DU VAR HOS MIG

Hvis Du var hos mig kun, du altfor kære!
 Det er det svære,
 at hver for sig vi Byrderne må bære.
 Langt fra hinanden
 går vi med hver sin Tornekrans om Panden.

Det veed jeg vel, at Tornene vil blive,
 stikke og rive
 os al den Tid vi begge er i Live.
 Trods Smil, trods Tårer,
 vi skal nok mærke dem, hvor dybt de sårer.

Men hvad er blomsterrigt som Tjørnestammen?
 Bar vi kun sammen
 hvert Savn, hver Sorg, og Angeren og Skammen,
 da skulde briste
 med Blomst ved Blomst de tornesnoede Kviste.

Som Dug og Sol tyst i en Morgenrødes
 Festtime mødes,
 og af det Favntag tusend Roser fødes —
 Ak, Drømme, Drømme —
 således skulde Sjæl i Sjæl udstrømme.

Men se, jeg sidder ensom på mit Kammer.
Tildøde krammer
de hårde Skrifttegn Hjertet og dets Flammer.
Hver blødt fremspiret
Blomst af mit Væsen visner i Papiret.

Blæst, Midnat, Måneskin — og Isen klager.
Forrevne Flager
af hvide Skyer over Skoven jager.
Vestpå de driver!
Der sidder du måske, som jeg, og — skriver!

LUK OP, DU KÆRE!

Luk op, du kære! Luk min Længsels Due
 ind i din Stue!
 Den hilser dig at Buret står i Lue,
 kan ikke stænges.
 Jeg længes efter dig, — jeg længes — længes —

Og glæder mig — til dig, du elskovsfulde,
 mer end jeg skulde,
 har hverken Plads til Frygt nu eller Kulde,
 ikke til Tanker,
 til Glæden kun, som i hvert Pulsslag banker.

Så stærk en Jubel volder næsten Klage.
 Kun disse Dage,
 nej, kun de Timer er endnu tilbage:
 Da skal vi mødes,
 og fra mit Halvliv jeg til Liv genfødes.

Se, Ordets Pileskud og Blikkets Lanser
 i Luften stanser,
 for Glædens Guldbånd, der min Pande kranser.
 Mit Arbejd hviler,
 og min Bekymring, og ad alt jeg smiler.

Ja, selv ved Fjorden under Mørkningsvagten
på Andejagten
kan Smilet bryde frem og tage Magten.
Nu, mens jeg skriver,
nu er det der igen, det Smil — og bliver.

Thi Hjertet jubler i mig som en Lærke:
Snart skal jeg mærke
din Solkraft om mig, du min viljestærke
stolte Veninde,
du glade, modige, fribårne Kvinde!

Min varme Brud — min kloge Søsterlille —
frisk som en Kilde —
så let en Hånd — og Øjnene så milde —
Munden, den rige,
den løndomsfulde, den besynderlige —

Tæt ind til mig skal hun sig trøstig gemme —
jeg skal fornemme
et Åndepust i Øret — og en Stemme, —
og hendes søde
Kys på min Mund, svulmende mit imøde.

Og hendes Væsens Ild skal mig omhylle,
styrke, fortrylle,

og jeg skal fylde mig med hendes Fylde:

Min er jo hendes,

og vi to lever kun, naar vi forbindes.

Så tænd for mig da, du min Lyst, min Smerte,

Lys i dit Hjerte,

den hellige Forventnings Alterkerte.

Min står i Lue:

Snart skal jeg Lys i Lys dit Åsyn skue.

KÆRE, JEG ER LIDT BANGE

Gudrun: Kære, jeg er lidt bange,
en lille bitte Smule.
Kunde jeg kun skjule
mit Hoved ved dit Bryst.

Ikke for dig, min egen,
men for — det ubekendte.
Kunde jeg kun vente
en lille Tid endnu —

Dog tror jeg, veed det næsten,
— det skal vel sagtens være —
når først jeg ser dig, kære,
så tror jeg nok, jeg tør.

SÅ STÅR JEG DA HER

Så står jeg da her under Midnat,
forladt og i Længsel påny,
Lys funkler herop gennem Mulmet,
fjernt summer den sovende-By.

Selv sover du sent nu iaften,
end brænder mit Kys din Mund,
din Hofte mindes min Krystning
i den ensomme Midnatsstund.

Du græder måske. Græd ikke,
ryst Tårernes Regn af din Kind!
Løft Blikket: Min luende Elskov
med Stjernerne lyser derind.

Jeg mindes dit Kys og dit Favntag.
Se Stjernerne, se hvor de ler:
Snart, snart skal vi kysses og favnes,
så aldrig vi glemmer det mer.

Sålænge vi lever, vil altid
med Legem og Sjæl vi ty
tæt sammen og stoltelig skænke
Sjæl, Legem, alt altid påny.

Så stolt og så frit og så fuldtud,
at vi, som os dødsdømte veed,
får følt i de fattige Timer
Al-Livets Udødelighed.

1901

MAJSOLSKIN, ÅBENT VINDU

Majsolskin, åbent Vindu,
let viftende Gardiner,
hvis Klarhed gennemstrømmes
af Duften af Jasminer.

Tæt op mod Ruden gynger
de grønne Humleranker,
og Solskinspletter sitrer
på Gulvets hvide Planker.

I Spejlet med den brede
forgyltde Snørkelramme
spejles Kastanjetræets
mosgroede brune Stamme.

Og Træets gyldentgrønne
Løvhvelving skygger inde
i eventyrlig Dybde
bag Glarets lette Hinde,

så Himmelsengen står just
her under Kroens lave
grå Bjælkeloft, som stod den
i Paradisets Have —

HER LIGGER JEG LYSVÅGEN

Her ligger jeg lysvågen
 den tvelyse Tid,
 mens Træerne står sorte
 og Himmelbuen hvid:
 Der tindrer kun en tågesløret Stjerne.
 Jeg ånder dybt og roligt
 den dugmilde Vind,
 Natsommerfugle
 flyver lydløst ud og ind,
 og Vagtelkongen skræpper i det fjerne.

Dog ej de Lys og Lyde,
 mens Nattens Timer led,
 et andet holdt mig vågen,
 et Syn jeg ene veed.
 Jeg ligger her og mindes kun — og mindes.
 Jeg ser det, som jeg såe det
 med disse Øjne her,
 Lyset af dit Legem,
 din Huds gyldne Skær:
 Min Sjæls grå Nat af Guldglans gennemskinnes.

Det var vor første Morgen,
 jeg bad dig den Bøn:
 Vis mig al din Skønhed,
 jeg veed at du er skøn,
 Bud bragte mig min Hånd og mine Læber.
 Da flammed dine Kinder:
 Du veed, jeg er din —
 Du løsned og lod falde
 det sidste lette Lin.
 Hint Ord forstod jeg nu, at Skønhed dræber.

Ikke Blomst, ikke Stjerne —
 nej Lue, Lyn og Lyn,
 og Helligdom og Angest,
 og tåreblændet Syn —
 og Himmeriges Klokker til at kime.
 Jeg skjalv før for Skønhed,
 det høje Svejtsjerlands,
 Urirothstock ved Midnat
 i Dis og Måneglans —
 men dybere dog nu i denne Time.

Så magtfuld en Ynde,
 så rig Harmoni,

så guddomstryg, så livsfyldt
en Hvile var deri,
i Åndedraget, Skikkelsen og Løden,
at som jeg stod stirrende,
syntes jeg at nå,
hvad før jeg kun aned,
fuldkommen at forstå
hver lønlig Lov for Livet og for Døden.

Da lo mit Mands-Hjerte,
jeg dristede mig til
at følge disse Farvers
og Formers Sammenspil
(som end jeg med min Tanke dem følger)
fra Fodens Brobue,
den stærke smalle Vrist,
ad Benets hvide Bjærgsti
over Knæets Klippekvist,
og så (Triumf!) Hofternes Højlandsbølger!

Hvor svulmer de pragtfuldt,
hvor sænker de sig blidt!
Ned mod den åbne Slette
vandrer mit Blik tit
langs Årerne, de stride blå Floder.

Men blødt i Nord bølger
 to Høje værd at se,
 på deres Toppe knejser
 i nyfalden Sne
 Brystvorternes små brune Pagoder.

Der er det sødt at hvile
 og spejde længer ud,
 over de runde Skuldre,
 hvis glat spændte Hud
 lig månelyse Rimvange glitrer —
 sødt, men uroligt,
 thi under den bløde Barm
 lyder Floders eller Flammers
 underjordiske Larm:
 De små Pagoder løfter sig og sitrer.

Om Hagens stejle Kridtklint —
 din Kind — og din Mund,
 den blodrødt blomsterfyldte
 duftende Rosenlund —
 det solblå dybe Hav i dine Øjne —
 var tusend Ting at sige
 og tusend Timers Sang

at synge for den salige,
der såe alt hin Gang,
før tusende Sekunder var fløjne.

Og så de vidt adskilte
tre Krat kulblankt Hår,
hvis dunkle Vellystlunde
på Hudens Guldgrund står —
og så din Arm, den myge Elskovsslynge —
Men hvis jeg skulde synge
hver Sang som du gav,
kom jeg til at træde
med Sang ned i min Grav
og ligge der i tusend År og synge!

OG GLEMTE JEG END —

Og glemte jeg end min Barndoms Hus,
og Legene dær, og min Fars grå Hår,
og det sidste Kys lille Mor mig gav,
og den Dag de grov hendes Grav:

Den Nat, den glemmer jeg aldrig,
da nøgen jeg lå i din nøgne Favn,
i et fremmed Hus, i et fremmed Land:

Den Nat, da jeg blev din Mand.

Og glemte jeg Bruset af Hav mod Strand,
og Stormvindens Larm i en Løvfaldsskov,
og min Vens vilde Gråd ved sin Hustrus Lig,
og den sårede Regnspoves Skrig:

Din Klage glemmer jeg aldrig,
da favnende dig, fast favnet af dig,
for første Gang jeg som Elsker brød

dit frygtsomme Jomfruskød.

Hvor skjalv da mit Hjerte af Ynk og Skam,
min Vilje forvirredes af din Ve —
men så glemmer jeg aldrig den søde Stund
da du løftede mod mig din Mund.

Og atter drog du mig til dig —
 min Hånd om din Skulder, din Arm om min Hals,
 min Kind på dit Bryst, og dit Hjertes Lyd:
 O dybe Fortroligheds Fryd!

Og siden (vi lå nu i hver sin Seng)
 Jeg fandt over Lagnet frem din Hånd,
 og vi kom til at le, snakked så småt —
 å Gud, hvor vi havde det godt!

Hvad talte vi om den Nat mon?
 Jeg husker dit Åsyn, vendt imod mit,
 og din sagte Røst, og det at vi lo:
 I Verden var kun vi to.

Endnu var det Nat, ja den samme Nat,
 med Vinduet åbent stod vi og så
 et folketomt Torv i en fremmed By —
 Det var Nat, men nær under Gry.

Du sænkede Panden og smilte,
 et næsten umærkeligt Gådesmil,
 et Regnbuesmil: Over Buen red
 hver Længsel, mit Hjerte veed.

NU HVISKER JEG TIL DIG

Nu hvisker jeg til dig. Læg dit Øre
tæt til min Mund, ifald du vil høre
din Elskers Røst:

Jeg længes efter, med Længsel jeg mindes
min Elskerindes
yndige Bryst —
begge de søde små frygtsomme Bryster,
der yndefuldt går hinanden imøde,
Søster der mødes med Søster.

Og sødere to vil aldrig findes.
Med Længsel jeg mindes.

Mine Hænder længes hver efter sit,
at føle dem svulme og falde blidt.

Mine Øjne længes efter at følge
hver Linjesænkning og Linjebølge,
de længes efter den blomsterbløde
Hvidhed rundt om det rosenrøde.

Og mine Læber har Længselsdrømme
om Kys der glider, som Måger glider

på dybe Strømme,
op og ned over Bølgesider.

Og mit Øre længes. Længe vilde
det undrende, højtidsfuldt betaget,
under Brystet lytte til Hjerteslaget,
Lyden af Livets Kilde.

Vidunderligst Lyd af alt jeg veed:
Lad Ånder frydes ved Sfærers Klang,
jeg lytter helst i al Evighed
til dit Hjertes magtfulde Tryllesang.

MIN HU VAR EN ENSOM

Min Hu var en ensom og vildsom,
 en længselsfuldt flygtende Fugl,
 dens Venner hed Stormvind og Stjerne,
 en drivende Sky var dens Skjul.

For Menneskers Hænder skjalv den
 halv mer end for Bur eller Bånd —
 Da fløj den med fuld Godvilje
 trygt ned på din udstrakte Hånd.

Den rysted sin Rovfuglevinge,
 dens funklende Blik du forstod;
 du gav den at æde — dit Hjerte!
 du gav den at drikke — dit Blod!

Du gav mig dit kraftfulde Hjerte,
 det løste den flygtendes Band,
 og se, for min Elskede står jeg,
 helt Menneske — frigjort — Mand!

I UNÅDE

Så vide jeg kan se
er alting hvidt af Sne,
et fnuglet Glimrelag,
nyfaldent just idag.

Nyfalden Sne, det letteste,
det skæreste på Jord!
Så lykkeligt at træde
de allerførste Spor . . .
Der løfter sig en Fnugsky
for hvert et Trin jeg træder,
og glimter bort i Luften
som støvfin Diamant,
og jeg burde være glad,
burde le, det er sandt —
jeg burde — og så tror jeg,
at jeg går her og græder —

Floden, hvis Væld frøs til,
stanser sit Rislespil.
Min Glæde kan ej strømme,
som ellers vel den vilde:
Min elskede, min eneste
har stanset den med Frost-Ord,
isbundet er dens Kilde.

Bag hvide Højder gled
nys Solen ildrød ned;
en pragtfuld Purpurbrand
slår op fra Himlens Rand.

Så himmelhøje Luer,
så dyb en Flammeglød,
og alle Sjæle sukker
mod Fønixfuglens Død,
at hylle sig i Luer,
at gløde sig tilgrunde
for genfødt at stige
til gyldenfyedret Flugt.
Hvorfor tøver da nu min,
indtil Bålet er slukt,
og sidder træt i Brystet,
som om den ikke kunde?

Skulde vel højt i Sky
hættelagt Falken fly?
Hvor kan min Sjæl til Solfart
sine Falkevinger brede?
Min elskede, min eneste
har lænket den med Jern-Ord
og blændet den med Vrede.

Havlit og Vildand trækker
i lange Perlerækker;
hvergang de luftigt svinger,
glimter deres Vinger.

Skarpt skærer gennem Luften
 en Kile Svaner hist
og skinner bort i Solglød,
 usynlige tilsidst.
Nu løfter alle Længsler
 med kvidefulde Skrig
og glider gennem Luften
 i aftenfjerne Baner.
Hvi sidder min da stille,
 som om den intet aner,
hviler sangløs i Ve
 som en Grib ved et Lig?

Flyve — Hvorfor? Hvorhen?
Kom her nok snart igen.
Den Holm, som bar dens Rede,
 er skyllet bort i Havet.
Min elskede, min eneste
i Vredens bitre Bølger
 sin Elskov har begravet.

DU SOLKLART BLÆNDENDE —

Du solklart blændende, du varmeskælvende,
 du tusendblomstrende, du duftombølgede,
 du mægtige Midsommerdag, du rige,
 du som indhyller mig i Lykkes Herlighed,
 og kongekroner mig i Kraft tillige:

O du min Manddoms stolte Kærlighed!

Om *du* har Timer, hvor af tungt fremdragende
 blåsorte Uvejrsskyer Lyset sluges,
 mens ængsteligt mit Hjerte sammenknuges
 og truende omlynet skriger klagende
 eller forstummer under Tordenbragene —
 Du solvarmt elskende, du luehjertede,
 hvor kan du tro, jeg derfor vilde vredes,
 om end en Hagelbyge slog og smertede?

En rigtig Sommer er ej anderledes.

1902

MARTSBLÆST

Du tror nok, at din Kærest
er den samme som igår,
en Mand, der vil og handler
og føler og forstår —
Men idag er jeg Blæsten
der suser over Landet,
en Gråvejrsluft, en Forårsblæst,
og slet ikke andet.

Jeg tænker ingen Tanker,
veed ikke hvad jeg vil,
leger kun i Luften
mit lunefulde Spil.
Her fandt jeg nu et Fugledun:
Se, hvor blødt jeg løfter
det Dun hen over Engen
og de vandfyldte Grøfter.

Jeg ånder under Diget
 på Nordsiden. Se,
nu smelter, nu strømmer
 den sidste kolde Sne.
Jeg blæser bort med Vibers Skrig,
 jeg buldrer, når de svinger,
jeg bærer brune Lærker
 på skælvende små Vinger.

Ud jager jeg og hvirvler
 fra Damperens Skorstensrand
 den tykke, sorte Kulrøg
 hen langs den øde Strand.
 Jeg stryger ned og kruser
 Hjulsporets blanke Pytter,
 kaster mig i den grønne Rug
 og ligger dær og lytter.

Lytter efter den spæde Lyd
 af Liv, som lønligt gror,
 hvor Regn og Solskin linder
 den klamkolde Jord.
 Et lystigt Knald for hver lille Skal,
 som buldner ud og sprænges!
 De blege Spirer sukker
 af Længsel, å, de længes.

Så letter jeg og suser
 og synger højt derom.
 Ingen veed hvorhen jeg går,
 ej heller hvorfra jeg kom.
 Men somme står dog stille
 og synes de kan høre . . .
 Du hører det, du søde,
 jeg hvisker i dit Øre.

Flygter du forpustet
og søger efter Læ?
Jeg smyger mig omkring dig,
jeg favner dine Knæ,
jeg knuger dig om Hoften
og Brystet, kåd og kælen,
omslutter dig usynligt
fra Nakken til Hælen.

Flygt kun! Jeg flyvekysser
din varme, friske Mund,
bortblæser din Bekymring
og suser dig sund.
Mærker du det ikke?
Jeg tror, jeg tror det næsten.
Jeg synger, og jeg suser,
det er mig der er Blæsten!

DU GRÆD —

Du græd. Hvor det greb mig om Hjertet,
det Ord, som påny du nu skrev!
Du græd. Jeg blev siddende lang Tid
mørkt grublende over dit Brev.

Nu græder du — du, som ved Løvspring
ifjor var eet lysende Smil.
Gråd lærte du: Lidelse — Lindring —
og alt kun fra Maj til April.

Min Verden blev varm af din Solluft,
selv tog du min stormfulde Høst.
Du lærte mig Smil; jeg lærte
dig Grådtrang og Tårernes Trøst.

Ulig er vor Kærlighedsvinding,
jeg vejer det, veed det med Blu.
Du græder. Min eneste kære,
din Gråd falder tungt på min Hu.

JA, JEG SOM IFJOR —

Gudrun: Ja, jeg som ifjor under Løvspring
 ukuelig modigt fornam
 mit leende Hjerte og dømte
 hver kvindelig Svaghed Skam —

Jeg græder nu, græder — Et År kun.
 Den Tid har min Kind været våd
 lang tiere vel end i hele
 mit Liv, og af hedere Gråd.

Men se, ikke Lyset alene,
 mild Regn grønner Marker og Hegn,
 og trængte din Verden til Solskin,
 så tørstede min efter Regn.

Ulig er vor Kærlighedsvinding,
 for hver dog usigelig rig.
 Vi vandt vore livsfyldte Hjerter
 og Kærlighed Kærlighed lig.

EN MELODI

Jeg er en Fremmed,
 jeg er en Vandrør,
 kun på Heden,
 kun på Heden og i Natten fandt jeg Fred;
 den sorte Stormvind
 og jeg og Jorden —
 Jeg og Jorden sang derved.

Jeg er en vejvild,
 jeg er en sorgfuld,
 kun i Favntag,
 i dit Favntag fandt jeg Trøst.
 Lys-Øjne lyste
 som Lys fra Hjemland —
 og jeg og Hjertet,
 jeg og Hjertet i dit Bryst . . .

BEGGE HÆNDER

I

Så giv mig begge Hænder!
Endskønt de er saa fine
af Skabning og i Huden —
de passer dog til mine.

Og når, som nu, jeg kysser
en efter en de slanke
små Fingre, og bag Huden
kan føle Pulsen banke,

Som om dit Blod fra Hjertet
til Fingerspidsen stræber,
hastigt, for dær at møde
mit Blod i mine Læber,

Da synes alt hvad ellers
mit Hjertes Attrå råber
uroligt på, og alt hvad
med hedest Hu jeg håber,

Ja, næsten som en Sygdom,
urent — mod denne spæde
Berørings Blomsterblidhed
og uskyldsfulde Glæde.

II

Nej nej! Jeg slipper ikke.
Endnu kun to Minutter:
Se her, se Tømmelfingren,
hvor smækkert den sig slutter

Til Hånden, og hvor fornemt
tilspidset Langemanden
går frem foran de andre,
ypperst i Adelsstanden.

Hvor er de yndefulde,
hver Strækning og hver Bøjning,
hver enkelt og dem alle
i smidig Sammenføjning,

Med deres rosenrøde
aflange blanke Negle,
der fanger Vindueslyset
i buehvalte Spejle —

III

Og så de fine Linjer
her inde i den hule
Hånd: Kan du se? Du veed vel,
Folk siger, de skal skjule

Vor Skæbnes dunkle Lønskrift,
Flugt, Fald, og Fryd, og Vrede,
i sine Grundtræk synlig
fra Fødslen allerede.

Ak, disse Linjer slides
og vrides nok og brydes,
så deres rette Mening
neppe tilsidst kan tydes.

Det veed jeg: Hvis de Runer
troværdigt kunde sige
din Skæbnes Lov, så gjaldt de
min Skæbnes Lov tillige.

Thi af mit Hjertes Strømme
dit Hjerte gennemstrømmes
til Sundhed eller Sygdom.
Derefter skal jeg dømmes.

IV

Nu, hvad end de betyder,
de Streger og de Ridser —
betragt engang her ude
de smalle Fingerspidser,

Hvor disse andre Linjer
i Huden, disse Bølger,
næsten usynligt svungne,
med Fingrens Runding følger:

De Linjer ændres aldrig;
hvor vidt man end vil vandre,
de findes aldrig svungne
på samme Vis hos andre.

Som Gudens Navn var indbrændt
hver enkelt Sten i Templet,
er Mennesket, hver enkelt,
som Enkeltvæsen stemplet,

Og helt til Fingerspidsen
attrår jeg fuldt fortrolig
at kende dig, dit Væsens
vidunderlige Bolig.

Ej Blikket blot, som stråler,
ej blot din Mund, der brænder,
og Brystets blide Bølger,
men også dine Hænder.

Ja, netop dine Hænder:
De eneste, som mine
med lige Tryghed griber
i Vellyst og i Pine.

De eneste, jeg attrår
at favnes af — at holde,
når Døden blæser på mig,
og mine bliver kolde.

De Hænder, som skal bære
mit Barn, og gerne vil det;
de eneste i Verden,
som jeg kan ønske til det.

De Hænder, som jeg gav mig
i Vold, for at de skulde
opskrive eller slette
mit Navn i Livets Rulle.

De Hænder vil jeg kende,
forstår du nok. Ærbødigt
kysser jeg dem, og slipper
dem, ak, så hjertens nødigt.

1901

RULLEVISEN

Hiv til, min Pige! Sådan. Så skulde . . .
 Den ruller skævt, slider på ved Siden,
 et rigtig knarvorrent Bæst af Rulle,
 som knager efter os hele Tiden.
 Så tung at løfte omtrent som Dovre,
 så let i Løb som en Huggeblok.
 Pas på, det knirker igen derovre.
 Så! Se! Det dær var min egen Stok.

Hvad så? Det strækker de dovne Arme,
 det strammer godt i de lade Rygge,
 og det er morsomt, og det gir Varme,
 vi blæser Byger og Blæst et Stykke.
 Pas på, dit Asen! Nu slap du Taget.
 Det går ugudeligt trægt, det her.
 Men se, det hagler; se, Dueslaget
 er hvidt af Hagel. Et Herrens Vejr!

Dit Køkkenforklæde? Nå, det bumper
 minsandten ordentlig henad Brædtet;
 det tænker vel på de Vællingklumper . . .
 Tilgiv, min egen; den Brøk var slettet.
 Dit pæne Forklæde skal du bruge,
 når nu du sylter lidt fint igen;

Pærer måske nu i næste Uge?
De Brombær? Jo, det var stolt, min Ven.

Nej. Kære, nej! Falde ubejligt?
Vort eget Linned? Det mangled bare!
Jeg synes netop det er så dejligt,
jo mer vi ser at vi selv kan klare. —
Men — er det virkelig Dambrædts-Dugen?
Jeg kunde mærke det gik så glat.
Det var den, vi brugte i Honningugen.
Å, hvor jeg husker det — Dag og Nat —

Jeg ser endnu denne hvide blanke
ny Dug, der lyser i Lampeskæret.
I den slebne Vase en Humleranke,
og en højrød Rose, lidt slidt af Været.
Klar Honning, nymalket Mælk i Kanden,
gult Smør i Kugler og friskbagt Brød —
Og vi to hjemme og hos hinanden,
mens Blæsten blæste og Regnen flød.

Det hændte stundom, at fem små slanke
blegrøde Fingre løb ud at lege
og danse sammen ad denne blanke
ny Dugs hvidt skinnende Dambrædts-Veje.

Dine Kinder flammede elskovsrøde,
dine Øjne strålede lykkeblå —
og min Hånd skyndte sig din imøde,
lyksaligt sad vi og såe — og såe ...

Nej, denne Gang er det mig der vipper.
Skynd du dig nu og få skiftet Stokken;
pas på at trække, såsnart jeg slipper —
se så, nu går det, med Rusk og Rokken.
Jeg længes snart efter lidt at spise —
Vel, vel! Vi venter til fuldendt Værk.
Hvad synger Rullen så for en Vise?
Ih nej dog, er det din Brudesærk!

Å husker du? Det var flovt at bede
den lille høflige Tjener flytte
det Bord, som adskilte vore brede
prægtige Senge til ingen Nytte.
Vi tog det selv, og de tunge Senge;
men du var grusom, du lod mig stå
og vente ganske barbarisk længe;
ti Gange bankede jeg vist på.

Der stod en Tjener fra Restauranten,
en Overkelner og Værtens Datter

og lo og hviskede dær i Gangen.
 Å fy for Fanden da med den Latter!
 Jeg nyste hånligt, fik tændt Cigaren,
 gik tæt forbi dem, Luft, kære, Luft!
 Man kender Verden, er ret erfaren.
 Da gik din Dør, og Godnat, Fornuft! . . .

Ok, er den færdig? Så rask vi ruller.
 Kom lidt, jeg kysser den kun på Kanten.
 Der var en Knap ved din venstre Skulder —
 Å, hvor jeg husker dengang jeg fandt den!
 Og denne krusede Kniplingsbræmme,
 dengang jeg — ja, hvor vi græd og lo.
 Den lille Særk skal du rigtig gemme,
 til vi er ældgamle begge to.

— — — — —

Man skulde tro der var Brand i Skoven,
 så rødt det nu flammer op derude.
 Det mørkner. Jakob har spændt fra Ploven.
 Jeg tror, det fryser; se her, den Rude.
 Og det har tørret så sært på Vejen;
 der står kun Vand i de dybe Spor.
 Nu må vi skynde os lidt, min egen,
 så hjælper jeg dig at dække Bord.

Vi har så sandelig nyttet Dagen.
Er det det sidste, du tar af Klædet?
Hvad er det? Å, er det dem! de Lagen,
vi først har ligget i her på Stedet.
Hvor det er morsomt. Jeg glemmer ikke
om så jeg blev som Methusalem,
det var vidunderligt sødt at ligge
sin første Selvejernat i dem.

Lidt rejsetræt og lidt festberuset
var både jeg og den Sol blandt Fruer,
og kom dær tumlende ind i Huset
til nøgne Vægge og tomme Stuer,
med Kister, Kufferter, Kurve, Kasser,
Halm, Sække, Syltetøjskrukker, Mad,
Servanter, Vandfade, Fjerma drasser,
Bordplader, Stoleben — Gud veed hvad,

Som Vraggods, slængt af en mægtig Brænding
efter os ind ad de åbne Døre:
Dær gjaldt det Fart i en snæver Vending,
å Himmel, alt hvad der var at gøre!
Vi måtte brække, vi måtte hamre,
vi slog os, rev os på rustne Søm,
vi sled, vi slæbte, i Gang, i Kamre,
sled Hånden vablet og Ryggen øm.

Men da ved Midnat så langt om længe
vi kunde strække de trætte Lemmer
i vores kølige hvide Senge —
det er de Ting, som man aldrig glemmer.
Jeg mærker tydelig Pudevåret,
hvordan det var, sådan stift og nyt —
og det for Nakken, at blive båret —
og så din Ånde; der var så lydt.

Dit sagte Åndedrag ved min Side —
„Godnat“, — en kær lille søvnig Stemme.
At lukke Øjnene selv og vide:
Du trætte Vandrer, nu er du hjemme. —
Ja, det var lykkeligt. Halvt i Drømme
fornam jeg siden din varme Hånd,
der søgte min — det var halvt i Drømme —
hen over Tæppet — din varme Hånd —

Ak ja, hvad alting vi to har ejet,
og hvad vi længe har lidt og savnet,
hvor vi har kæmpet, hvor vi har leget,
har grædt og moret os, leet og favnet!
Nu — har vi prøvet Madammens Rulle.
Det kneb i Førstningen, men det kom.
Det med alt andet gik som det skulde,
fordi vi trofast var to derom.

JEG SYNES SNART I HUNDREDE ÅR —

Jeg synes snart i hundrede År
 jeg har siddet her på mit Kammer
 og stirret i Ovnens Flammer
 og lyttet og vidst, hvergang du går
 over Gulvet dernede:
 Hun elsker mig, under mig gode Kår —
 det er gammelkendt allerede.

O Hverdags-Støv og Vane-Spind!
 Hvor er Stjernen Vidunderlig henne?
 Den lyste ved Verdens Ende.
 Før — skælvende Legem og syngende Sind,
 Ildrose, du blide!
 Nu — nu er jeg vant til at gå derind
 og lægge mig ved din Side.

Det må vel volde mig Angst og Ve:
 Skal jeg som de andre sløves,
 indspindes og overstøves?
 O nej, nej nej, det skal ikke ske,
 endnu er jeg vågen,
 og Stjerner kan jeg dog stundom se,
 de tindrer gennem Tågen.

Du har to Øjne, der lyser af Fryd
og sortner af bundløs Kvide;
de lader mig alting vide.
To Øjne, der truer som Dolk og Spyd
i Trods eller Harme:
Dine Øjnes Lys, og din Stemmes Lyd,
og stundom i dine Arme.

Hver Gang din Ildsæl flammer sig fri,
da flammer min den imøde
for at blomstre med den og bløde.
En Storm, en Lue, der foer forbi,
i Sivet en Susen:
Hvad så, når Guddommen var deri,
og Timen var god for tusend.

MIN LYKKES MODER —

Løvspringets blødende Længselsklage
i Overfyldning af Sundhedssaft —
så Blomstrets Blussen, solhøje Dage,
dugdybe Nætter af moden Kraft.

Så Frugtens Formning, Kronløvet blegner,
det grønne Bægerblad visner brat,
og Blæsten blæser, og Regnen regner,
og Blomsten falder en høstkold Nat.

Dog, fik den frembragt i Trå og Trængsel
blot eet, et eneste fuldgodt Frø,
da lever endnu dens Lyst og Længsel
og Blomstersjælen skal ikke dø.

Ny Kim skal spire, ny Knopper fyldes
af Længsleres Lidelse, Livets Lyst,
deraf genfødes og frisk fremtrylles,
hvad falmet visnede sidste Høst.

Alt, Kraft og Svaghed, i fortsat Groning
lidt efter lidt folder fuldt sig ud,
Støvvejens Løndyb, Saftårens Snoning,
den silkeglitrende Blomsterhud — —

O du, som undfik og fødte hende,
hvem jeg fandt Blomsten af Kvinders Flok,
hengav mig til og forstod at vinde,
men aldrig, aldrig kan elske nok!

Jeg hilser dig, du min Lykkes Moder,
min Fryd du fødte, for mig du led,
imod dig strømmer i dybe Floder
mit Hjertes Tak og min Kærlighed.

Din unge Friskhed, din Elskovs Varme,
Pulsslagets Styrke, dit sunde Blod,
Mildhed med Evne til ærlig Harme,
din Viljes Troskab, dit muntre Mod,

Alt gav du Barnet, imens det lønligt
dybt ved dit Hjerte lå indeluket;
du gik og bad for dets Lykke bønligt,
du gik og drømte så meget smukt.

Ej blot de kraftige Årestrømme,
nej, alt dit Væsen i Fred og Kiv,
alt, alt du leved i Dåd og Drømme,
var med at danne det nye Liv.

Ej dit alene hint Elskovsunder,
du tænkte lidet på mig derved;
dog, når jeg mindes de tusend Stunder,
hvor du kun vogted den Spædes Fjed —

Når al din Kærlighedsmagt jeg mindes,
hvert Smil, hver Tåre, hvert livsfyldt Ord, —
hvor fast en Mor med sit Barn forbindes,
og alt af hendes i Barnet gror, —

Og ser til hende, den glæderige,
hvis Liv gror sammen med mit Liv nu,
må dig jeg bringe min Tak tillige:
Min Lykkes Moder, det er dog du.

For mig opfyldes, hvad du har spået,
det Bål mig varmer, som du har tændt,
og jeg skal høste, hvor du har sået,
min Sommer blomstrer, nu din er endt.

Jeg kan ej stanse din Skæbnes Vandring,
kan ikke vække påny din Vår,
al Væxt er Visnen, alt Liv Forandring,
ved næste Vårbrud jeg selv forgår.

Men Tak for Blomsten, som du har båret!
Jeg vogter på den, jeg veed dens Værd,
og did du står nu i Efteråret,
skal glad jeg kaste mit Sommerskær.

1902

BARNET

I

Han: Vi fulgtes gennem hin duftende Lund
 og langs den dughvide Vang;
 i Krattet, som flød på det sølvblege Sund,
 sad Nattergalen og sang.
 Kastanjerne bar foran Husets Dør
 højt deres skinnende Kerter,
 og alt var stille som aldrig før
 om os to skælvende Hjerter.

Og Duften drev gennem Vinduet ind
 i den hvide, dæmrende Stue;
 da blussed gyldent i Blod og Sind
 hin fugleflyvende Lue,
 og Sjælen sprang til den kyssende Mund
 under Hjerternes jublende Latter:
 Du er undfanget, Barn, i en lykkelig Stund
 glad Elskovs yndige Datter.

II

Hun: Og det skal du vide og huske på,
når nu du voxer og trives:
Din Moder har båret dig frisk og glad,
så gladere Mor ej gives.

Og hændte det at min Fod blev træt,
og Hjertet sad under Tynge,
så tænkte jeg på det Liv, jeg bar,
og gav mig strax til at synge.

Og hildedes jeg af mit hastige Sind,
og mit trodsige Sind vilde trolles,
så tænkte jeg på det Liv, jeg bar,
som intet ondt måtte voldes.

Men frit Løb undte jeg alslags Fryd,
al frisk og retfærdig Harme,
thi når mon fødtes Menneskebørn
for stolte, for levende varme?

III

Han: Ja, du er kommet for sent, dit Skind,
 du skulde ha set din Mor dengang,
 hvor stolt hun gik, hvor rank hun sad,
 og hørt hende, når hun sang.

Hun svulmede som en Rose kun,
 der fyldigt folder sin Rigdom ud
 og dufter netop i dobbelt Mon
 med solbrændt blegnende Hud.

Mens Røstens rigere Toner skjalv
 i det uvist vordendes Dobbeltspil,
 blev dybt i Øjnenes natgrå Hvalv
 ny tindrende Stjerner til.

Og når vi sad og holdt Mørkning lidt,
 lod hun mig føle sit Hjerteslag:
 Et fuglehastigt og flygtigt et
 fornam vi sitrende bag.

IV

Hun: Dit fuglerappe Hjerte,
det gav mig tusend Tanker.
Jeg synes undertiden nu,
at mit så ensomt banker.

Det var en angstfuld Rigdom,
en sød og livsfyldt Smerte.
Jeg smilte, når du stødte
med Foden til mit Hjerte.

Hvor var det varmt og trøstigt
i Verdens Mulm og Kulde
at vandre med dit skjulte Liv,
der groede som det skulde.

V

Han: Stoltere blev ingen Fyrste fød,
 end du, vor dejlige Datter.
 Du sprang med Fryd af din Moders Skød,
 din første Lyd var en Latter.
 Selv lo jeg højt ved det sære Syn,
 mit Hjerte flammed af Livets Lyn.

Hun: Menneske var du af Åsyn strax,
 en Glæde jeg aldrig glemmer,
 så blank og rank som et Blomsterax,
 med kåde, smidige Lemmer.
 Men Øjnene blinkede dunkeltblå,
 du havde Gåder at gruble på.

VI

Hun: Ånded du og følte,
hørte du og såe
første Gang de Gåder,
vi selv grubler på, —
dem, vi stadig mindre kan forstå?

Frøs du og var nøgen,
nu, da du blev fri,
længtes efter Fængslet,
du var fostret i —
efter al den Drøm, som var forbi?

VII

Han: Nej, du længtes efter Frihed
med dens Lyst og Nød;
derfor sprang du med en Latter
af din Moders Skød.
Ingens Hjerter fryser,
dær hvor Livet lyser.
Grublen ej, men Gerning råder
Livets bange Gåder.

Barn, bliv ved, som du begyndte
på din første Dag,
da du greb din unge Skæbne
med et Favnetag!
Blomstre, ja og bløde,
favne, ja og føde.
Den, som vover, dær han vilde,
står ved Livets Kilde.

VIII

Hun: Ak, hvor var du spæd og fin,
en nyfødt lille Pige!
Aldrig såe en Mor før
i Yndighed din Lige.

Badet, svøbt og puttet
lå du i din Vugge,
let og hastigt åndende
med små Tilfredshedssukke.

Jeg var altfor dødtræt
til blot at løfte Nakken, —
såe kun på det hvide Loft
og Lampeskærets Flakken,

Fritted ingen Fremtid,
og husked ingen Våde —
vidste kun, mit Barn er født,
og hørte Barnet ånde.

1904

DEN LILLE GULE KROKUS

Den lille gule Krokus
er sprunget ud, helt solskinsvild,
skør, spæd, og nøgen som en Ild,
med alle Fibrer fulde
af Trods mod Jordens Kulde.

Vidt slår den ud sin Blomsterfavn,
o Sol, o Forår, i dit Navn,
for hver som veed at flamme
og falde med det samme.

Så barnespæd, så jomfruskør,
men vild af Solskin, til den dør.
Dens Lig er som et Alfeslør.
Frøs du ihjel, du søde? —
Nej, den er brændt tildøde,
den lille gule Krokus.

HERHEN OG DERHEN —

Farvel, kære Fader og Moder.

I undres, I vredes måske:

der er en af Indiens Floder,

hvis Udspring jeg ønsker at se.

I bliver, I døer vel herhjemme,

men døm ikke Flygtningen hårdt!

Glemme, hvem taler om glemme?

Jeg veed kun Et: Jeg må bort,

herhen, og derhen, og allevegne hen —

jeg kommer aldrig igen!

Farvel, kære Broder og Søster.

Det kan I vist aldrig forstå:

Der er en Koral-Ø, hvis Kyster

jeg ønsker at hvile mig på.

Held følge den trofaste Kending,

Fred skygge den Bofastes Hus,

Mig lokker den langstrakte Brænding

og Sydhavets lønlige Brus —

herhen, og derhen, og allevegne hen,

jeg kommer aldrig igen.

Farvel, kære Viv og Veninde.

Du var tro, du var tapper og øm;

men i Kaukasus er der en Kvinde,
hvis Hånd jeg har holdt i en Drøm.
Jeg veed vel, at Minderne følger
med Længsel og Gråd på min Gang,
men mig lokker bag Sletter og Bølger
de Fremmedes Latter og Sang,
herhen
og derhen
og allevegne hen —
jeg kommer aldrig igen.

1905

LANGT MÅ JEG LÆNGES —

Langt må jeg længes, og fjernt må jeg fare —
 længes, så Hjertet vil sprænges,
 bort fra de Byrder jeg bærer.
 Kærlighed, Arbejd og Ære —
 kære, de tynger så hårdt.
 Bort, bort mod det fremmede bare!
 Langt må jeg længes, fjernt må jeg fare.

Fri, uden Følge, at svømme og dykke,
 følge med Blæst kun og Bølge!
 Ensom jage og fange
 fremmede Sukke og Sange,
 ukendte Aftner og Gry!
 Ny, ny og foryngende Lykke:
 Fri, uden Følge at svømme og dykke!

Veed dog, der kommer den Kvæld, da jeg mindes,
 kommer ved Høst eller Sommer.
 Frysende ensomt og fremmed
 jager mit Hjerte mod Hjemmet —
 Engellands Klokker har kaldt.
 Alt, alt, hvad jeg løste, må bindes,
 binder mig ikkun en Hånd, som jeg mindes.

Bølgerne frister, det flakker i Flammen.
Vidste vi det, vi må miste!
Hemmeligt binder dog Livet;
Liv, vi har taget og givet,
fængsler, når Lænkerne brast.
Fast, fast gennem Æren og Skammen,
Lykken og Lidelsen bandt det os sammen.

1909

